

z trestního činu uniknouti zatčení použitím cizího průkazního listu, jedná z neodolatelného donucení dle § 2 g) tr. z. jak se všeobecně uznává v případě falešného hlášení dle § 320 lit. e) tr. z. Avšak co platí o přestupku dle § 320 e) tr. z., neplatí o přestupku dle § 320 lit. g) tr. z. Použití cizího průkazu není beztrestno ani v případě zatýkání obviněného, poněvadž pachatel není sice nucen přiznati svou identitu, ale není také oprávněn klamati úřad nesprávnými listinnými průkazy.

Čís. 212.

Lhostejno, cituje-li rozsudek vedle ustanovení zákona, za jehož platnosti čin byl spáchán, též korrespondující ustanovení nového přísnějšího zákona, jen když trest byl vyměřen dle staršího, mírnějšího zákona.

(Rozh. ze dne 17. června 1920, Kr I 136/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Arnošta S. do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Liberci ze dne 16. února 1920, jímž byl obžalovaný Arnošt S. uznán vinným přečinem řetězového obchodu podle § 23 čís. 4 nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř. Vytýká rozsudku, že neprávem uznává obžalovaného vinným řetězovým obchodem nejen dle § 23 čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z., nýbrž i dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., ačkoliv čin byl spáchán v květnu 1919, tedy před platností nového zákona a nový zákon nemůže přicházeti v úvahu vůbec, poněvadž jest přísnější, než starý zákon. Avšak ze srovnání § 23 čís. 4 cís. nařízení s § 11 čís. 4 zák. čís. 568 sb. z. a n. jest patrné, že skutková podstata přečinu řetězového obchodu zůstala v novém zákoně táž, jak jest vymezena v cís. nařízení z 24. března 1917 č. 131 ř. z. Jest tedy lhostejno, cituje-li rozsudek vedle ustanovení cís. nař. také nový zákon. Obžalovanému se tím škoda nestala, poněvadž trest mu byl správně vyměřen dle § 23 cís. nařízení, tedy podle zákona starého, který jest mírnější. Nemá proto obžalovaný důvodné příčiny si stěžovati.

Čís. 213.

Padělání peněz a cenných papírů. Spojením padělaného kolku s neokolkovanou bankovkou jest zločin padělání peněz dokonán a lhostejno, že padělaný kolek se později zase odlepil.

(Rozh. ze dne 17. června 1920, Kr II 140/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Leopolda B. do rozsudku krajského

soudu v Nov. Jičíně ze dne 18. března 1920, jímž byl uznán vinným zločinem nedokonaného padělání peněz podle § 8 tr. z. a § 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o odsuzující výrok pro pokus padělání bankovek spáchaný tím, že obžalovaný nalepil — jak soud zjišťuje — nedostatečným způsobem 30 padělaných kolků na stejný počet neokolkovaných 20 K bankovek, namítá zmateční stížnost, že nevyšlo na jevo, co by nasvědčovalo tomu, že obžalovaný měl úmysl tyto padělané bankovky udávati za pravé, že tedy nelze mluvit o trestném pokusu (č. 9 a) § 281 tr. ř.). První soud zjistil sice, že svědek Antonín K. přijal od obžalovaného balíček s padělanými kolky, na nichž kolky byly nalepeny nedostatečně (slinami) pouze k uschování, neshledal tedy v tomto odevzdání peněz jich udávání. Avšak soud zjistil a vyslovil, že obžalovaný se pokusil padělati bankovky v úmyslu, by je udával za pravé, uváživ, že obžalovaný sám doznal, že ujednal s D—em, že padělané peníze prodá (scilicet udá) a že se o zisk s ním rozdělí. Právem proto uznal soud nalézací, že jsou zde objektivní i subjektivní náležitosti zločinu padělání peněz dle § 1 odst. 1 cit. zákona, při čemž ovšem podle názoru soudu, první stolice, po skutkové stránce odvodněného, čin nebyl dokonán jen pro nahodilou překážku, neodvislou na vůli obžalovaného, že totiž kolky, ačkoli byly o sobě způsobilým prostředkem padělání, z bankovek se zase odlepovaly. Ostatně nemá obžalovaný příčiny stěžovati si do odsouzení pro pokus zločinu uvedeného již z toho důvodu, poněvadž zjištěná činnost obžalovaného vyčerpává skutkovou podstatu dokonaného zločinu. Jak již svrchu řečeno, zjistil soud nejen, že obžalovaný měl úmysl, padělané peníze udávati, nýbrž také, že obžalovaný nalepil na neokolkované bankovky 30 padělaných kolků, kterážto okolnost znamená dokonané již padělání peněz; neboť spojením padělaného kolku s neokolkovanou bankovkou byl utvořen padělek papírového penízu v čs. státě v oběhu jsoucího, na čemž ničeho nemění se pozdější okolností, že padělaný kolek se z příčiny té neb oné zase odlepil. Byl tedy čin obžalovaného rozsudkem v odpor vzatým posuzován mírněji, než dle zákona posouzen býti měl.

Čís. 214.

Ustanovení § 32, čís. 2 min. nařízení ze dne 26. května 1917, čís. 235 ř. z. podléhá též bezprávné zcizení i sebe menšího množství zabavených zásob, při čemž jest lhostejno, zda zcizeno bylo obilí, jež hospodář jako samozásobitel byl ušetřil.

(Rozh. ze dne 19. června 1920, Kr I 269/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Františka J. do rozsudku lichevního